

en saadan Subvention, og man har valgt at give den til Linien fra Esbjerg til Barfeton og derfra med Jernbanen til London. Det er den hurtigste og sikreste Vej, og man undgaar derved den farlige og langvarige Seilads op og ned ad Themsen, der oven i Kjøbet er overordentlig kostbar. Derfor har Regjeringen været enig i, at det var rigtigt at gjøre et alvorligt Forsøg paa at faae konstateret, til hvilken Nytte denne Route kunde være for Affættningen her fra Danmark. Man har erkjendt, at der maatte gjøres et Offer derfor, fordi det er en kostbar Route, og det maa den være af flere Grunde. Jeg skal nævne to — det ærede Medlem var for Resten ogsaa inde derpaa — af hvilke den ene er den, at selve Esbjerg Afladningsstedet ikke er Stedet, hvor Varerne produceres, altsaa det, der skal gaa til Esbjerg, skal først forsendes dertil med Jernbane; dernæst skal det seiles med Skib til Barfeton og derfra gaa ad Jernbanen videre til London. Deraf følger altsaa, at der er 3 Omladninger og 3 Befordringsmidler, som skulle benyttes, og derfor kan man ikke vente, at en saadan Route i og for sig kan konkurrere med en Route, der fører — lad mig nævne det Exempel — fra Kjøbenhavn eller en jydsk Havn til Newcastle eller Leith, altsaa direkte med Skib fra Havn til Havn. Alligevel kunde man nok, da i alt Fald alle Sagtyndige og økonomisk dannede Mænd, ogsaa Handelsfolk, have antaget, at det var en stor Fordel at komme direkte til London, oftre Noget for at bringe os ind paa Londons Marked paa en praktisk, hurtig og nyttig Maade. De mere komplicerede Transportmidler, der skulle benyttes, ere altsaa den ene Grund til, at denne Route maa blive dyrere. Den anden er, som det ærede Medlem nævnedes, den, at Returfragten kommer til at mangle. Medens man selvfølgelig næsten altid til alle andre danske Havne fra engelske Havne, London undtagen, vil have Returfragter i Kul, kan man ikke have nogen saadan Fragt til Esbjerg. Støtgodts af nogen Betydning, vil der ikke være fra London — det har i alt Fald viist sig — særlig ikke over Esbjerg, hvor det skal omlades paa Jernbane. Selv om man kunde skaffe sig Kul fra England i Returfragt, kunde man dog ikke tage denne Vare i større Omfang — ganske naturlig, fordi Kul er en grov og vækkelig transportabel Vare — og selv om man forsendte den ret billig paa Jernbane, vilde det dog ikke kunne betale sig, fordi man ikke vilde kunne staa sig ved at tage Kul pr. Jernbane fremfor fra engelske Havne til danske Havne. — Jeg tror altsaa virkelig, at

der er nogen Grund til, at gjøre et alvorligt Forsøg paa, om vi ikke kunde bringe vore Landbrugsprodukter ind paa det store Marked i London og støtte det paa passende Maade. Det vil kunne ske ved en noget mindre direkte Subvention næste Aar end i det forløbne Aar, og paa den anden Side vil man ogsaa kunne faae en hyderligere Fragtnedsættelse, hvilken der paa visse Punkter, særlig for Klæst og Smør, ikke er saa liden Træng til; maasse ogsaa Nedsættelse af Jernbanetaxterne. Det er altsaa ganske vist min Mening, at dette alvorlige Forsøg paa at føre os ind paa Londons Marked med en stor Del af vore Produkter, maa fortsættes og gennemføres for Alvor, men da det kun er et Forsøg, vilde det selvfølgelig være aldeles forkasteligt, om der blev etableret fast Statsdrift paa denne Linie, og jeg ser heller ikke, hvorledes man da skal kunne modstaa Fordringer fra alle andre Søtransporter om ogsaa at blive førte som Statsrouter, saa snart man mente, det kunde ske mere økonomisk, billigere for Affættningen, end med private Skibe. Derfor er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at en Statsroute er der ingen Grund til at etablere her. Jeg holder paa den anden Side fast ved, at det er berettiget og rigtigt at fortsætte dette Forsøg og føre det til Ende gennem nogle Aar for at se, hvilken Betydning det har, idet jeg mener, at det, fortjat gennem nogle Aar, vil vise sig, om Markedet der, naar det bliver oparbejdet — og dertil skal der nogen Tid — er saa værdifuldt, at Forholdet kan gaa i Orden af sig selv i Fremtiden. Altsaa, for saa vidt har jeg troet det rigtigt at angive Standpunktet for denne Route, hvad jeg antager nu at have gjort i tilstrækkelig Maal.

Th. Nielsen: Da jeg hørte de Udtalelser, der kom fra det ærede 9de kongevalgte Medlem (F. Dannekiold-Samsøe) forstod jeg egentlig ikke rigtig, hvad hans Forslag eller Henstilling til Thinget gik ud paa, men hans Mening var vel den, at man skulde se at blive af med det Lovforslag, som er til Forhandling nu, og i Stedet for indsætte Regjeringens Forslag. Jeg kunde nu nok ønske at vide den Fremgangsmaade, som det ærede kongevalgte Medlem havde tænkt sig, man skulde bruge for at komme til det Resultat, thi det er vækkelig at danne sig nogen Mening om et Forslag, naar man ikke veed, hvorledes det skal værdsættes. Det er mig ikke ganske klart, om Forslaget skal gaa ud paa, at Forhandlingen skal standses eller dette Thing forkaste det Forslag, der ligger for, hvor-